

DE AVONTUREN VAN DIKKE SPRINGMUIS 3

HET GEHEIM VAN CLIO

© 2019 Martin Nieuwland / Uitgeverij Mapini

ISBN 978 94 92561 14 5

ISBN eBook 978 94 92561 16 9

NUR 283

Omslag: Marloes de Vries / marloesdevries.com

Tekeningen binnenwerk: Yvonne Beurse

Vormgeving: AtelierRondine / Mapini

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.mapini.nl

DE AVONTUREN VAN DIKKE SPRINGMUIS 3

HET GEHEIM VAN CLIO

Martin Nieuwland

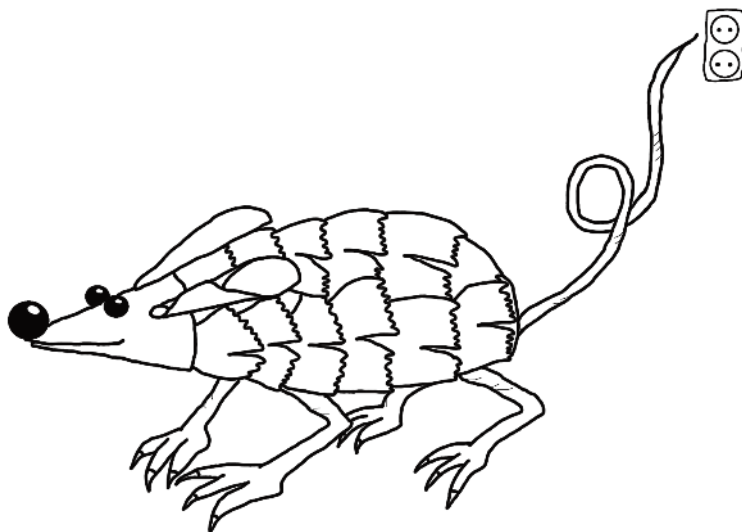

Uitgeverij Mapini

INHOUD

1.	DE OVERVAL	7
2.	OP DE FIETS	12
3.	WEER SAMEN	16
4.	DE AUTO VAN JAN SMIT	22
5.	MET DE TJALK	27
6.	HET RODE VRACHTWAGENTJE	31
7.	DE STEM VAN OOM WICK	37
8.	DE SLAGBOOM	43
9.	GEVONDEN	48
10	WEGWEZEN!	52
11.	ALS RATTEN IN DE VAL	57
12.	GERED	61
13.	SCHIPHOL	67
14.	GEVANGEN	75
15.	OP ZOEK NAAR OOM WICK	80
16.	DE PRESIDENT	88
17.	EEN ONMOGELIJKE OPDRACHT	93
18.	ONTSNAPT	97
19.	WAAR IS DIKKE SPRINGMUIS?	102
20.	IN HET HOOFDKWARTIER	107
21.	PUCK EN CLIO GRIJPEN IN	111

22. HET GEHEIM VAN CLIO	116
23. AIR SPRINGMUIS	123
24. AAN BOORD	128
25. NAAR DE GASFABRIEK	135
26. DE LANDING	139
27. DE GASBUIS	143
28. WAAR IS OOM WICK?	147
29. HET WEERZIEN	153
30. HET GEHEIM VAN DE ZONNEBRILLEN	158
31. GOES EN DIKKE SPRINGMUIS	164
32. DE VERKEERSTOREN	172
33. DE BEVRIJDING	177
34. EEN NIEUWE PRESIDENT	184
35. IN DE VERTREKHAL	188
36. EEN POETSDOEK VOOR DILMA	190

1

DE OVERVAL

‘Wat is dat? Zie jij dat ook, Dikke Springmuis? Daar! Die stofwolk in de verte?’

Puck tuurde met toegeknepen ogen naar de stofwolk die snel groter leek te worden.

‘Had ik mijn verrekijker maar meegenomen. Kan jij zien wat het is?’

Dikke Springmuis bromde.

Puck en Dikke Springmuis waren samen naar de windmolen gegaan en nu stonden ze op het kleine balkonnetje en keken uit over het land om hen heen.

Clio was natuurlijk niet meegegaan. Clio wilde altijd alleen maar actie en boven in de kop van de windmolen gebeurde

niet zo veel.

Maar Puck kwam daar graag. Vanaf het balkonnetje had hij een prachtig uitzicht over het lege land. Het was ook nu weer een heldere dag en de besneeuwde bergen van het Gronings Massief keken hooghartig op hem neer.

De chauffeur en zijn vrouw Greet waren die ochtend al vroeg met de tjalk weggevaaren. Bert, Puck zijn vader, was ergens in het dorp aan het werk. Waarschijnlijk weer eens ergens een riool fiksen, dat was een van zijn specialiteiten geworden. En Dilma, Puck zijn moeder, hielp ongetwijfeld iemand met schilderen. Er was altijd wat te doen in de oude vervallen huisjes, waar de mensen woonden die ze uit Leeuwarderveen gered hadden.

En oom Wick? Puck had geen idee waar oom Wick uithing. Waarschijnlijk was hij weer eens aan het prutsen met een van zijn uitvindingen en dan vergat hij alles en iedereen.

De stofwolk werd groter en veranderde in een kolonne vrachtwagens en auto's.

Vrachtwagens? Auto's?

Wat kwamen die hier doen?

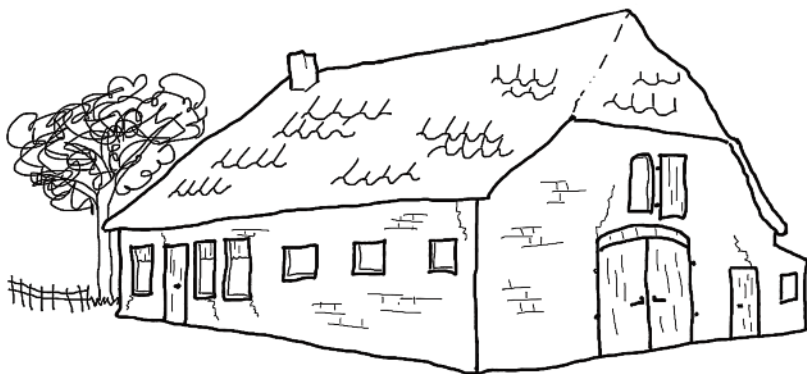
De kolonne denderde het kleine dorpje in het bos in en de voorste vrachtwagen stopte met gillende remmen midden tussen de huizen. De andere wagens verspreidden zich over

de weg. Nog voor ze goed en wel stilstonden, sprongen er al groepjes mannen uit. Meteen begonnen ze de bewoners bij elkaar te drijven en duwden ze groepjes mensen zonder pardon de vrachtwagens in. Een klap op de zijkant en de eerste vrachtwagen vertrok.

Puck zag dat een andere wagen recht op de oude boerderij af reed, waar hij samen met zijn ouders, oom Wick en Clio, het gevluichte Mokkersmeisje, woonde.

Bij de boerderij stapten twee grote mannen uit de wagen en spraken een klein figuurtje aan.

Was dat Clio? Puck kon het niet goed zien. De lucht trilde van de warmte en van het stof dat nog steeds rond wervelde. 'Kom mee, Dikke Springmuis!' riep Puck, die weer tot zijn positieven kwam. 'Erheen!'

Zo gingen Puck en Dikke Springmuis zo snel ze konden langs het laddertje aan de buitenkant van de windmolen naar beneden. Ze kropen door het luik naar binnen en Puck denderde zo snel als hij durfde verder naar beneden over de smalle metalen treden van de wenteltrap in de binnenkant van de molen. Dikke Springmuis rende ratelend met zijn metalen pootjes al ver voor hem uit. Rond en rond ging het tot Puck duizelig beneden aankwam. Meestal vond hij dat wel geinig, maar nu niet. Zwaaiend op zijn benen slikte hij de opkomende misselijkheid weg. Hij hoorde een vrachtwagen door het bos aankomen. Puck rende naar de bosrand aan de andere kant van het veld en dook achter een dichte struik. De zware vrachtwagen stopte bij de windmolen en de mannen stapten uit. Even hoorde Puck niets, toen stapten ze weer in en reden weg.

‘Dat is nog eens een gelukje, Dikke Springmuis. Als we nog iets langer op dat balkonnetje waren blijven staan, hadden we als ratten in de val gezeten.’

Dikke Springmuis bromde bozig. Hij hield er niet van om “rat” genoemd te worden.

‘Kom op, Dikke Springmuis. Naar huis!’

Het beestje rende brommend weg. Puck krabbelde overeind en volgde hem naar de oude boerderij.

Thuis aangekomen lette Puck niet eens op of die mannen

misschien nog in de buurt waren. Hij vloog naar de achterdeur en trok deze open.

‘Mam! Pap! Oom Wick! Clio!’

Maar het huis was stil en leeg.

Iedereen was weg.

Meegenomen!

Allemaal!

‘Wat nu?’

Dikke Springmuis bromde ongeduldig.

‘We moeten ze achterna, Dikke Springmuis! We moeten ze redden! Kom, we gaan ze achterna!’

Puck stoof naar de schuur waar het oranje busje van oom Wick geparkeerd stond. Een blik op het busje zei hem genoeg.

De banden waren lek gestoken. Het busje was onbruikbaar.

‘Als we ze niet met het busje kunnen volgen, dan maar op de fiets.’

Puck sleepte zijn oude fiets de schuur uit en stapte op.

‘Er achteraan, Dikke Springmuis. We zullen ze vinden!’

2

OP DE FIETS

‘Sneller! Kom op! Sneller!’

Puck hijgde en voelde een steek in zijn zij, maar hij beet op zijn tanden en zette door. Zijn oude fiets, waar hij ooit mee over de muur van de grote stad was gevluht, rammelde en de ketting piepte bij iedere slag van de pedalen. De wind waaide recht in zijn gezicht en verbeterde boog hij zich nog dieper over het stuur.

Een flink eind voor hem uit rende Dikke Springmuis. Soms stopte het beestje even, zodat Puck hem kon inhalen, maar zodra Puck vlakbij was, rende hij weer verder.

De vrachtwagens waren al lang in de verte verdwenen en Puck had geen idee waar ze naartoe onderweg waren. De

diepe sporen in het stof en het gruis op het oude versleten asfalt gaven aan dat ze op de goede weg waren. En verder vertrouwde hij op Dikke Springmuis.

In de verte doemden de contouren van Leeuwarderveen op. 'Leeuwarderveen? Wat doen ze in Leeuwarderveen? Daar is toch niets en niemand meer?'

Dikke Springmuis stond langs de kant van de weg op Puck te wachten en bromde ongeduldig.

Het duurde steeds langer tot Puck hem inhaalde, het fietsen ging zwaarder en zwaarder. Hij werd moe.

Zijn voorwiel kwam in een diepe kuil terecht en Puck viel bijna voorover over het stuur.

'Hola!'

Puck sleurde zijn oude karretje uit de kuil en wilde weer opstappen, maar Dikke Springmuis begon alarmerend te grommen.

Puck keek om en voelde zijn haren meteen rechtop gaan staan.

Ver achter hen zag hij twee koplampen verschijnen.

Ze zaten hem achterna! Als hij zich niet snel verstopte, zouden ze hem zien en oppakken. En dan kon helemaal niemand de ontvoerde bewoners meer helpen.

De grommende wagen kwam razendsnel dichterbij. Het licht van de lampen schokte omhoog en omlaag bij iedere kuil of

scheur waar hij zonder in te houden doorheen reed.

Puck dook de struiken in en viel met fiets en al in een begroeide greppel. Hij liet de fiets liggen en krabbelde langs het talud omhoog. Terwijl het geluid van de wagen steeds dichterbij klonk, worstelde Puck zich door de struiken en knalde in volle vaart tegen een deur.

‘Au!’

Voor hem stond een hele oude boerderij.

Achter hem stopte de wagen op de weg.

Portieren klapten open en dicht.

Puck duwde tegen de vermolmde deur die gelukkig meteen meegaf en hij duikelde een donkere muffe gang in.

Hij hoorde stemmen buiten. Iemand riep: ‘Een fiets! Hier ligt een fiets!’

Puck krabbelde overeind en rende dieper het huis in. Hij stootte tegen een houten schot, duikelde eroverheen en landde in een stinkende berg stro.

‘Hier staat een gebouw!’ hoorde hij een zware stem roepen.

Een zaklamp klikte aan en een bundel licht scheen de oude stal in.

Puck verstarde. Hij durfde niet te ademen.

Voetstappen kwamen de stal in en het licht scheen zoekend in het rond.

Een andere stem klonk op: ‘Wat een stank!’

‘Dat is nou koeienstront. Ik kan wel merken dat je nog nooit buiten de stad bent geweest.’

Puck kneep zijn ogen stijf dicht.

‘Hier is hij niet.’

‘Laat me nou even rondkijken.’

‘Wie zegt dat die oude fiets van hem is?’

‘Ik zag hem toch in de verte.’

‘Je dacht dat je hem zag. Dat joch kan wel overal zijn. Ik kan me niet voorstellen dat hij naar de basis onderweg is.’

‘We moesten iedereen oppakken. De baas zal het niet leuk vinden als hij hoort dat er een ontsnapt is.’

‘Wie zegt dat we hem dat moeten vertellen?’

De ander bromde.

‘Misschien heb je gelijk. Dat joch redt het toch niet alleen.

Het is een kwestie van tijd voor hij ergens opduikt en dan pakken we hem alsnog.’

Het licht van de lamp dwaalde nog een keer door de stal en ging toen uit.

‘Je zal wel gelijk hebben. Hij is niet hier. Kom, we gaan verder.

Geen nood, morgen programmeren we wel een drone om dat ventje te vinden.’

De mannen verlieten de schuur.

Puck hoorde ze in de auto stappen.

Met een gierende motor vertrokken ze.

3

WEER SAMEN

Ook al waren de mannen weggereden, Puck durfde zich niet te verroeren. Dikke Springmuis scharrelde rond in het stro. ‘Zachtjes nou, Dikke Springmuis!’

Het metalen beestje hief zijn neus met de zwarte knobbel, die vol sensors zat, in de lucht en hij trippelde de schuur uit. ‘Wat ga je nou doen?’ riep Puck hem achterna en krabbelde overeind.

Dikke Springmuis stond buiten en hief zijn kop weer op. Zijn oren, die normaal gesproken opgerold als ijscohoortjes op zijn kop lagen, stonden nu wijd open en recht overeind. Hij nam een sprong en verdween in de struiken.

Precies op dat moment hoorde Puck een bekende stem. ‘Nee maar! Dikke Springmuis! Wat doe jij hier?’

Het was Clio!

‘Clio!’ riep Puck.

‘Nee maar!’ hoorde hij Clio weer roepen. ‘Als dat Puck niet is.

Wat een mazzel dat Dikke Springmuis tevoorschijn kwam, zeg. Ik had jullie anders zomaar mis kunnen lopen.’

Ze worstelde zich door de struiken en kwam naar Puck toe.

‘Hai Puck. Wat kijk je raar? Ben je niet blij me te zien?’

‘Clio!’ zei Puck nog eens. ‘Je bent het echt!’

‘Wie anders, Puck? De president? Verbeeld je maar niets. Zo belangrijk ben je niet.’

‘Ik heb je gezien, Clio. Met hún!’

‘Met wie? Wanneer?’

‘Jij hebt hen geholpen! Terwijl al onze mensen die vrachtwagens ingeduwd werden, zag ik jou met twee van die mannen met zonnebrillen praten. Ik weet het zeker. Jij was het! Dat moet wel!’

‘Waar was jij dan?’

‘Ik was in de windmolen.’

‘En jij hebt mij herkend, helemaal van boven in de windmolen, die ook nog eens ver buiten het dorp staat? Weet je dat heel zeker?’

‘Ik heb het toch zelf gezien!’

‘Puck,’ zei Clio en legde haar hand op Puck zijn arm.

‘Geen leugens!’ riep Puck kwaad terwijl hij haar hand van

zich afschudde. ‘Geen mooie praatjes! Ik geloofde je, Clio. Ik dacht dat je echt bij ons wilde horen!’

‘Puck!’ zei Clio weer. ‘Dat is ook zo.’

‘Nee! Ik geloof je niet. Ik heb je toch zelf met hen zien praten!’

Clio gaf Puck ineens een harde zet. Puck was daar niet op verdacht en viel achterover in het gras. Clio sprong met haar knieën op zijn borst.

De lucht vloog uit zijn longen. Terwijl Puck naar adem hapte, boog Clio zich voorover en schreeuwde in zijn gezicht: ‘Nou moet jij naar mij luisteren, Puck! Niet alles wat je ziet, is wat het lijkt!’

‘Ik heb je gezien bij die zonnebrillen,’ hijgde Puck.

Clio wiggelde met haar knieën pijnlijk over Puck zijn ribbenkast heen en weer.

‘Au! Au!’

‘Ik heb ze NIET geholpen!’

‘Maar ik heb je gezien. Je praatte met ze.’

Ze boog zich nog verder voorover en keek Puck met vlamme ogen aan. ‘Ik heb ze NIET geholpen, versta je me?’

‘Hoe kan het dan dat je hier bent? Waarom hebben ze jou dan niet opgepakt?’

‘Kan ik van jou ook zeggen!’

Puck zweeg. Daar had ze wel gelijk in. Maar toch.

Clio zag dat Puck begon te twifelen en zei: ‘Je denkt toch

niet dat ik me zomaar laat vangen? Ik zag die vrachtwagens het dorp binnen denderen en toen ben ik naar huis gerend om de anderen te waarschuwen. Maar ik werd halverwege bijna door een vrachtwagen ingehaald. Gelukkig kon ik me nog net op tijd in het bos verschuilen en zagen ze me niet. Toen ben ik door het bos naar de boerderij van Greet en de chauffeur gegaan, daar was ik het dichtste bij. Maar daar was niemand. Dus ging ik toen naar onze boerderij. Nou, toen ik daar aankwam, zag ik precies jou op je oude rammelkast het bos in verdwijnen, dus ben ik je achterna gekomen. En voilà, hier ben ik dan.'

Puck schudde zijn hoofd.

Clio wiggelde nog even met haar knieën pijnlijk tussen zijn ribben.

'Geloof je me niet? Puck? Je moet me geloven! Het is echt waar!'

Weer bewoog ze haar knieën pijnlijk heen en weer.

'Geloof je me nu nog steeds niet, Puck?'

Puck gaf het op, het deed te veel pijn: 'Oké, oké! Ik geloof je!'

Langzaam ging Clio van hem af en kwam naast hem in het hoge gras zitten. Puck wreef over zijn pijnlijke ribbenkast en keek naar Dikke Springmuis die stil zat toe te kijken.

Clio maakte een gebaar: 'Kijk nou naar Dikke Springmuis.

Hij begrijpt hoe het echt in elkaar zit. Hij is dus heel wat

slimmer dan jij. Maar dat is ook niet zo moeilijk.’

‘Ja, ja, leuk hoor, Clio. En nu doen mijn ribben overal pijn.

Het lijkt wel alsof er een kudde koeien overheen gelopen is.’

‘Moet je me maar meteen geloven.’

‘Als jij het dan niet was, daar in het dorp met die twee zonnebrillen, wat heb ik dan gezien?’

‘Weet ik veel wat je hebt gezien! Ik was er toch niet bij?’

‘En je bent gewoon op goed geluk hierheen gelopen?’

‘Nee, natuurlijk niet, sufferd. Ik heb hun bandensporen gevolgd. Ik nam aan dat jullie dat ook wel zouden doen. Maar zo te horen heb je weer eens geluk gehad dat Dikke Springmuis bij je was. Wie weet waar je anders naartoe gefietst was.’

‘En hoe wist je dat we ons hier verstopten?’

Clio stak een vinger omhoog.

‘Ten eerste zag ik jouw fiets liggen.’ Ze stak nog een vinger in de lucht: ‘En ten tweede kwam Dikke Springmuis me tegenmoet. Makkelijk zat.’

‘Oké, misschien heb ik het wel niet goed gezien.’

‘Goed zo. Dat is ook veel gezonder voor je. Maar nu, wat gaan we doen? Wil je naar Leeuwarderveen, verder achter die vrachtwagens aan? Hebben ze echt iedereen te pakken?’

‘Bijna iedereen volgens mij. Alleen de chauffeur en Greet niet, die zijn vanmorgen met de tjalk vertrokken.’

‘Kunnen we dan niet beter teruggaan en op ze wachten? Dan

kunnen we met zijn vieren...’

Dikke Springmuis bromde.

‘Sorry, Dikke Springmuis. Natuurlijk vergeet ik je niet.’ Clio klopte het beestje liefdevol op zijn rug van metalen schubben. ‘Dan kunnen we met zijn vijven achter hen aan.’

Puck schudde zijn hoofd.

‘Nee, ik denk niet dat het verstandig is om terug te gaan. Wie weet hebben ze wel een mannetje achtergelaten om ze op te vangen. Of misschien hebben ze de chauffeur en Greet al gepakt. Ik vind dat we de vrachtwagens moeten volgen.’

‘Denk je dat Dikke Springmuis ze kan vinden?’

‘Zeker weten.’

‘En dan? Hoe gaan we ze dan bevrijden als we ze vinden?’

‘Weet ik veel? Maar we moeten iets doen.’

Clio stond op en klopte haar broek af.

‘Misschien heb je wel gelijk.’

Ze draaide zich om en kroop tussen de struiken door naar de weg. Dikke Springmuis sprong achter haar aan. Voordat Puck had kunnen opstaan om hen te volgen, hoorde hij Clio al roepen: ‘Nou? Waar blijf je dan, luilak?’

EINDE INKIJKEXEMPLAAR

